

FILM 54. festival igranoga filma u Puli

Efektan početak u Areni

Publika uživala u filmu »Pjevajte nešto ljubavno« Gorana Kulenovića

Tomislav KURELEC

Svečano otvaranje 54. festivala igranog filma u Puli upriličeno je tek njegova četvrtog dana, kada je smotra prvi put ušla u golemo i dobrono popunjeno gledalište

Kulenović potvrđuje umijeće u stvaranju atmosfere, brzom ritmu i efektom poentiranju sekvenci, a ugodno je iznenađenje bilo da on jednako uspješno režira i komične scene

Ideali i »nemoralna« ponuda: Prizor iz filma »Pjevajte nešto ljubavno«

Arene, gdje je prikazan i iznimno toplo primljen prvi film nacionalne konkurencije – cjelovečernji prvijenac »Pjevajte nešto ljubavno« Gorana Kulenovića (1971.), koji je prije pet godina bio zajedno s Kristijanom Milićem nagrađen *Vjesnikovom* nagradom »Breza« za omnibus »24 sata«.

Odluka da se u početna tri dana festivala prikazuju filmovi iz međunarodne konkurencije, nedvojbeno je bitno pripomogla da ta vrlo dobra ostvarenja napokon privuku veću pozornost pulske publike, ali tisuće ljudi koji su ispunili Arenu, a i velik broj kritičara koji je pristigao toga četvrtog dana, pokazao je da je Nacionalni program još u izrazito dominantnom položaju na pulskom festivalu.

Četvorica rockera muku muče

Kulenovićev film dodatno je učvrstio taj položaj svojim dojmivim prikazom problema mladih ljudi koji biraju svoj životni put u društvu u kojem za njih nema dovoljno mjesta. Njegovi su protagonisti četvorica mladih

rockera koji muku muče kako bi namaknuli novac za snimanje svoje prve ploče, za to im se kao jedina prilika pružila mogućnost da sviraju na svadbi, i to glazbu koju inače preziru i k tomu je još moraju i naučiti.

Kulenović vrlo uvjerljivo profilira te likove, a oni ujedno ukazuju i na različite odnose prema realnosti, koja polako počinje lomiti njihove ideale. Trojica su svaki na svoj način i iz različitih pobuda ipak spremni pristati na takvu »nemoralnu« ponudu, ali ne i glavni junak Struja, koji beskompromisno brani svoje ideje, ali će se na kraju i on slomiti.

Već u tom dijelu filma Kulenović potvrđuje svoje redateljsko umijeće u stvaranju atmosfere, brzom ritmu i efektom poentiranju sekvenci, što je bilo vidljivo i u njegovu djelu u »24 sata«.

Ugodno je iznenađenje bilo da on jednako uspješno režira i komične scene koje (i unatoč nekim dramatičnim akcentima) pretežu u središnjem dijelu priče u kojem se otkriva da je svadba na kojoj bend treba svirati Anjina s policajcem, koji je neka vrsta karikaturnog provincijskog Dirtyja Harryja.

Karikirani su i ostali su-

dionici svadbe, koji su na ovaj ili onaj način našli svoje mjesto u društvu i izvrsno kao takvi funkcioniraju kao likovi komedije, koja uz to proširuje složenost slike sredine, koju je Kulenović odabrao prikazati na zabavan, ali i kritičan način, što je – uz niz pamtljivih glumačkih interpretacija – i najzaslužnije za oduševljenje gledatelja.

Osjećaj za široku publiku

No, u završnici koja preko akcijskog (i opet efektan režiranog) filma potjera prelazi u tragediju »Pjevajte nešto ljubavno« ipak ima problema, jer se dramatičan rasplet ipak doima pretjeranim i pomalo kao strano tijelo iznimno zabavnog, ali i značenjski nijansirano i zanimljivog ostvarenja.

No, bez obzira na tu zamjerku, Goran Kulenović je i ovim filmom pokazao da smo dobili još jednog redatelja koji će se uklopiti u sve uspješnije rezultate hrvatske kinematografije, a uz to i autora koji ima istančan osjećaj za animiranje široke publike.

»Ljubavne pjesme« iz Pariza

Film Francuza Christophea Honoréa »Ljubavne pjesme«, prikazan u međunarodnoj konkurenciji Europolis – Meridijani, nije samo naslovom blizak Kulenoviću, nego i bavljenjem mladim ljudima, doduše onima koje u Parizu zaokupljaju gotovo isključivo neobični ljubavni ili seksualni odnosi – momak koji živi s dvije djevojke nakon smrti jedne od njih postaje homoseksualac. Čini se ipak da ni Honoré ne doživljava svoju temu posebno značajnom, ali mu uz provokativnost služi za uglavnom uspješno spajanje vrlo raznorodnih stilskih elemenata – musicala (što je i najbolji dio filma) i realizma potenciranog kamerom iz ruke, banalnih dijaloga i poezije, što ne rezultira velikim filmom, ali mu se ipak ne može zanijekati zanimljivost.